

Kdo je dneska ten hlavní

(Excerpt in Czech)

Translated by: Kateřina Honsová
Contact of the translator: catalyna.style@gmail.com

Jak se roste

Začne to takhle: prvně jsi v mámině břiše, malá jako sardinka. Až vyrosteš do velikosti bochníku chleba, přijdeš na svět. Dokud nezačneš chodit, rosteš do délky, potom se začneš vytahovat do výšky. Cítíš se výjimečně, když dosáhneš na kliku od dveří, a ještě výjimečněji, když dokážeš rozsvítit světlo. S označeními u holek je to takhle: Nika je teď malá holka a její sestra Lija taky. Jejich sestra Lucka je už dívka, máma je žena. (Jak je to u kluků, ať popřemýšlí sami.) Jednoho dne se i Nika stane dívkou a potom ženou. Samozřejmě ji zajímá, kdy se to stane a jak se dozví, že už je dívka nebo žena.

Lucka jí to vysvětluje:

„To prostě poznáš. Ale prvně se musíš naučit, jak se vůbec řekne: VYRRROSTLA. Ty to ještě neumíš. Říkáš všechno s L. Ty říkáš VYLOSTLA. Slyšíš mě: VYRRROSTLA. Slyšíš, jak můj jazyk drnčí?“

Nika tomu rozumí a začne cvičit.

„LLLL. VYLOSTLA.“

„Ne, ne, Niko. U tebe nic nedrnčí. Koukej: RRRR. Jazyk musí drnčet jako traktor. VYROSTLA.“

Nika to zkouší.

„LLLL. Tlaktol. Vyllostla.“

„Ne, ne,“ řekne Lucka. „Dneska ti to nejde. Jsi ještě moc malá. Možná zítra.“

Nika má obavy. Co když zítra už bude moc pozdě a její jazyk nebude nikdy drnčet a ona nikdy nebude dívkou ani ženou? Celý den cvičí a snaží se, tolik jí to trápí. I večer, když jí máma, která je ženou, dá dobrou noc, Nika pořád cvičí: „LLLL, TLAKTOL. VYLOSLA.“

Nejde to. Vůbec jí to nejde! Je úplně zoufalá. Uprostřed cvičení usne a zdá se jí o písmenu L, které nechce drnčet, ale jen tleská. Když se ráno vzbudí, je její jazyk odpočatý. Zase s ním zkouší zadrnčet. A sleduj: L najednou drnčí — RRRR. Dokázala to, dokázala: „RRRR!“ opakuje. „TRAKTOR,“ zkouší. „VYROSTRA!“ Je radostí bez sebe. Rychle vyskočí z postele. Bosa běhá po domě, aby našla Lucku a pověděla jí o svém úspěchu. Najde ji v kuchyni u snídaně.

„Rucko, Rucko, už jsem vyrostra!“ křičí. „Posrouchej. Traktor! Sryšíš, jak drnčí? Už jsem veriká. Budu už brzo dívka, budu už brzo žena?“

Až bude Nika velká

Nika právě oslavila čtvrté narozeniny. Ještě předtím se naučila, jak ukázat na rukou, že jí jsou čtyři roky. To není vůbec jednoduché. Čtvrtý prstík se jí těžce zvedá nahoru. Musí si druhou rukou přidržet malíček, aby prsteníček zůstal natažený. Máma říká, že to může ukázat taky jinak: skryješ první prst, palec. Ale to se Nice zdá úplně hloupé. Palec je první, skrýt musíš poslední, rosteš přece postupně: prvně máš rok, pak dva, potom tři... Nemůžeš začít odzadu.

Ach, jak snadné by bylo mít pět let! Ukážeš všechny prsty a je to. To už bude opravdu veliká. Brzy potom začne chodit do školy. Bude kreslit kruhy a čáry do velkých sešitů a bude umět vypočítat, kolik je sedm plus jedna. Večer bude dělat domácí úkoly a učit se. Až máma řekne: „Niko, jdi spát,“ ona jí odpoví: „Ještě nejdu, nemám čas, mám úkol.“

Až Nika trochu vyroste, bude jezdit na velkém kole. V kapse bude mít průkaz pro malé cyklisty. Když ji zastaví policajt, ukáže mu průkaz se svojí fotkou a taky mu zatřese hlavou před nosem a řekne: „Koukni, policajto, mám helmu.“ Potom se bude smát, protože policajt bude vyjeveně koukat a bude se divit: „tak malá holka, ale už tak veliká!“ Cha, to bude koukat, ona pojedě dál a sama půjde s kolem do krámu.

Za chvíli bude dost velká na krájení nožem. Bude mít velký ostrý nůž. Bude krájet brambory, chleba, sýr a cibuli. Celé dny bude krájet, vezme z lednice a ze šuplíků každou přísadu a rozřeže ji a naseká na malé kousky, potom z nich uvaří veliký hrnec polévky pro celou rodinu. Ale něco udělá určitě jinak než máma: až bude krájet cibuli, nebude brečet ani posmrkávat. Vážně je to hloupé, když máma, která je tak veliká, fňuká kvůli nakrájené cibuli.

Až vyroste ještě víc, bude pod svetrem nosit podprsenku. Do školy bude chodit v kozačkách. Bude je nosit přes punčocháče, jako Lucka. Kozačky budou mít nízký podpatek a rty si ráno namaže rtěnkou, že budou zářit jako cvrnkací kuličky. Bude chodit na školní autobus s taškou přes jedno rameno. Až přijde domů, řekne něco o hloupých spolužácích. Bude umět anglicky a bude říkat: „Van, tu, tri, for, tenks a sori!“ Když se někdo zeptá, jak bylo ve škole, tak občas odpoví: „Super,“ a občas: „Na houby“ a bude používat všechna ta hustá slova.

Nika bačkůrka

Když některé z dětí ráno nemůže najít bačkory, máma neřekne: „Odesla vám je kočka,“ ale poví: „Nejspíš jsou tam, kde vám večer spadly z nohou.“

Ještě dobře, že Nika vždycky všechno najde. Hned jak slyší někoho říct: „Kde jsou moje bačkory?“ a mámu, která má vždy stejnou odpověď, hned to spěchá zařídit. Hledá všude. Na policích, za gaučem, v šuplících. Je tak malá, že může vlézt pod postel nebo za skříň. Prohledá všechny kouty a díry v domě. Ostatní čekají bosí na svých postelích.

Když se Nika zase ukáže, má náruč plnou bačkor. Červené donese před Tina, modré před Lucku, žluté před Liju... Její bosé nohy cupitají po studené podlaze. Kdepak jsou Ničiny růžové bačkory?

Ted' se rozutečou po domě Tin, Lucka a Lija, už obutí. Nika čeká na gauči.

Její sourozenci také hledají po všech koutech a dírách. Dokonce se podívají do trouby, do koše s prádlem a za ledničku. Ale růžové bačkory nenajdou. Tehdy to Lucku trkne. Jde se podívat ještě do bedny s hračkami. Podívejme podívejme, růžové bačkory jsou na tlapách velkého Ničina medvěda. V noci měl studené nohy, a tak se obul. Lucka přinese bačkory do obývacího pokoje. Nika má radost. Jestli byla zima medvědovi, který je chlupatý, jak by nezábly nohy jí, když na nich nemá ani chloupek.

